ଜହ୍ନି ଓଷା କଥା

ବୃନ୍ଦାବନ ପାଣିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ପ୍ରଥମବାର ପ୍ରକାଶିତ

PRINTED BY
S. S. PADHI
AT THE SARADA PRESS
BERHAMPUR, GANJAM
1930

ମୂଲ୍ୟ ୦ ୦ ୯ ଛଅ ପଇସା

ଜହ୍ନି ଓଷା

କହନ୍ତି ମୁନି ତଣୀ ଶୁଣ ତୁଳସୀ । ଆଶ୍ୱିନ ମାସରେ ପଡ଼େ ଏ ଓଷା ॥ ତରଣି ଦିନ ଯାଏ ନିର୍ମଳ ହୋଇ । ନୂଆ ଉଖୁଡ଼ା ଯେ ଯାହା ମିଳଇ ॥ ଜହ୍ନିଫୁଲ ଯେବେ ଯେ ଯାହା ବାଳୀ । ଓଷା ପୂଜନ୍ତି ଦେଇ ହୁଳହୁଳି ॥ ମନ୍ତ୍ରେ ନ ଅପୂର୍ବ ପୂଜନ କରି । ବାଲ ଝିଅମାନେ ହୋଇଣ ନିର୍ମଳ ॥ ଏ ଓଷା କଲେ ଯେ ଯେ ମନ ହୁଏ । ଯାହା ମନାସିବ ସେ ଫଳ ପାଏ ॥ ଦେହରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଧିମାନ ଥିବ । ଜହ୍ନିଓଷା କଲେ ଭଲ ହୋଇବ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଏହା କରିବେ । ଅପୁତ୍ରିକ ହୋଇ ସେହୁ ମରିବେ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦ ହେବେ । ଧନ ଜନ ଗୋପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଇବେ । ଏଥ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ସୁଜନ । ଆନ୍ଦୁର କଥାଏ କହିବା ପୁଣ । ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ଦେଶେ ଅଟଇ ଘର । ନାମ ଯେ ତାହାର ଶ୍ରୀମହେଶ୍ୱର ॥ ତାର ଭାରିଯା ନାମ ଜମ୍ବୁବତୀ । ସେହୁ ପିଲାଙ୍କୁ କଲାକ ଇଙ୍ଗିତ । ମୁଢ଼ି ଖାଇବାର ମରମ ଜାଣ । ଏହା କହିଗଲା ଘରକୁ ପୁଣ ॥ ଏ କଥ ଶୁଣିଣ ସେ ବୃନ୍ଦାବତୀ । ମାୟାରେ ସର୍ପ ପେଷିଲେ ଝଟିତ । ଶୋଯରେ ଶୋଇଛି ତାର ବାଳକ । ଦଂଶିଲା ଯାଇ ତାକୁ କାଳସର୍ପ ॥ ମାତା ତାର କ୍ଷୀର ଦେବାକୁ ଗଲା । ଯାଇଣ ପୁତ୍ରକୁ କୋଳେ ଧଇଲା ॥ ଦେଖିଲା ତାର ଶରୀରେ ପ୍ରାଣ ନାହିଁ । ହା ପୁତ୍ର ବୋଲି ରୋଦନ କରଇ । ହବେ ମୁଁ କେଉଁ ପାପ କରିଥିଲି । ଏ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ଆଣ୍ଠୁ କୁଡ଼ୀ ...ଲି ॥ ଏହି ସମୟରେ ପିତା ତାହାର । ପଚାରେ ମନ୍ଦ କେମନ୍ତେ ... ॥ ଭାରିଯା ବୋଲେ ବାଳଝିଅମାନେ । ଓଷା କରୁଥିଲେ ଆନନ୍ଦ ... । ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଇଙ୍ଗିତ କଲି । ଇଙ୍ଗିତ କରି ଏ ଦଣ୍ଡ ...ଲି । ଗୃହସ୍ଥ ବୋଲେ ଗଲ ଏବେ ଯିବା । ବୃନ୍ଦାବତୀଙ୍କ ଚରଣ

ସେବକ । ଦୁଇ ପ୍ରାଣିଙ୍କର ଏକଭୁ ମନ । ବୃନ୍ଦାବତୀଙ୍କି ମନେ କଲେ ଧ୍ୟାନ ॥ ଜୀଆଇଦେବ ଯେବେ ମୋ କୁମର । ବାନା ବଖ୍ୟାତ ହୋଇବ ଭୁମ୍ବର । ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦେଖି ବୃନ୍ଦାବତୀ । ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ଅତି ହରଷେ । କହିଲେ ଗୃଣ୍ଡ୍ରାଳୁଣୀ ଘରକୁ ନାଲୁ । ଓଷାକୁ ମୋର କୃପାଁ ନନ୍ଦା କଲୁ । ମାଏ ଜାଣି ତାର ବିକଳମନ । ପୁଣ ପାଶରେ ମିଳଲେ ବହନ । ପୁତ୍ରକୁ ଯେ ତାର ଜୀଅଇଁଦେଲେ । ବୃନ୍ଦାବତୀ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଲେ । ଶେଯରେ ବସି କାନ୍ଦଇ କୁମର । ଆନନ୍ଦ ମନେ ଯାଇଁଲା ହୋଡ଼ର । ବୃନ୍ଦାବତୀଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଏମନ୍ତ । ଆନନ୍ଦ ମନେ କରିବ ଏ ବ୍ରତ ॥ ସରଳ ଦିନ ଉପବାସ ଥିବ । ପିଠାପଣା କରି ପୂଜା କରିବ । ଏମନ୍ତେ ଚଉରା ମୂଳରେ ପୁଣ । ପୂଜାବିଧି ସାର ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇଣ ॥ ଆନନ୍ଦ ମନେ ହୁଳହୁଳି ଦେଲେ । ଯେ ଯାହା ଘରକୁ ପଲାଏ ଗଲେ । ଏଗାର ଅକ୍ଷର ଚୌତିଶ ପଦ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ ॥

—:୦:—

କହିବା କଥାଏ ଶୁଣ ସୁଜନ । ମନରେ କିଛି ନ ଧରିବ ଆନ ॥ କଥାଏ ମନରେ ପଡ଼ିଲା ମୋର । କୁଳସୀଦେବୀଙ୍କ ଏ ଓଷା ସାର ॥ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଓଷା କରନ୍ତି । ଅଭୟବର ତାହାଙ୍କୁ ଦଅନ୍ତି । ଏମନ୍ତେ ଓଡ଼ରାଷ୍ଟ୍ର ନାମେ ପୁର । ତହିଁରେ ଅଛି ଏକ ସାହୁଘର ॥ ନାମ ତାହାର ଅଟେ ଭଗୀରଥୀ । ତାର ଭାରିଯା ନାମ ଯେ ସୁକାନ୍ତି ॥ ତାହାର ଅଟନ୍ତି ପାଞ୍ଚଟି ପୁଅ । ପାଞ୍ଚ ପୁଅରେ ଗୋଟିଏ କ ଝିଅ ॥ ତାର ଝିଅ ନାମ ଅଟଇ ରାଧୀ । ତାର ଦେହରେ ହେଲା କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି ॥ ମାତା ତାହାର ଦେଖିଣ କାନ୍ଦଇ । କେଉଁ ଦେବତା ଥିଲେ ଏହା ନିହି । ଦେଖିଲା ଚଉରା ମୂଳରେ ପୁଣ । ପୂଜୁଛନ୍ତି ପିଲା ମେଳ ହୋଇଣ ॥ ସୁକାନ୍ତି ପଚାରେ ପିଲାଏ ଶୁଣ । ଏ ଓଷା କଲେ [illegible] କେଉଁ ଗୁଣ । ଦେହରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଧିମାନ ଥିବ । ଏ ଓଷା [illegible] ଭଲ ହୋଇଯିବ ॥ ଯେବେ ମୋ ପିଲାଟି ଭଲ ହୋଇବ ।

ରବ ।। ଏମନ୍ତ କହଣ ଗଲେ ଯେ ବାଳୀ । ତାହା
ପୁଣି ହୁଳହୁଳ ।। ଏମନ୍ତ କେତେ ଦିନ ତହୁଁ ଗଲା ।
ଦେଳବେଗ ହୋଇଲା ।। ପିଲ୍ଲମାନେ ସମସ୍ତେ ମେଳ
ଦେନ ପୂଜନ୍ତି ହୁଳହୁଳ ଦେଇ ।। ତାର ଦେହରୁ କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି
ଗଲା କରବ ବୋଲଣ ବୋଇଲା । କାହିଁଣ ମାତାଙ୍କୁ କହଇ
ଝିଅ । ରବ ତୁକା ମୋତେ ଦିଅ । ଶୁଣିଣ ମାତା କ୍ରୋଧଭର
ହୋଇ ର ଓଷା ବୋଲଣ ବୋଲଇ ।। ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ସେ
ବୃନ୍ଦାବତୀ ଦ୍ୱାରେ ଗୃହ ପେଷିଲେ ଝଟିତ ।। ତାର ପୁଅଙ୍କୁ ତହୁଁ
ଦେଖିଗଲେ କୋରଡ଼ ଉଦରେ ନେଇ ଥୋଇଲେ ।। ପୁତ୍ରଙ୍କୁ
ନ ପାଇଲା କରଇ । ମାତା କାନ୍ଦଇ ତାଙ୍କ ନାମ ଧରି ।।
କେଣେ ଗଲ ରଙ୍କଣୀଧନ । ନ ଦେଖିଲି ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ।।
ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଳ ମନ । ବୃନ୍ଦାବତୀଙ୍କି ମନେ କଲା ଧ୍ୟାନ ।।
ପାଞ୍ଚପୁଅଙ୍କୁ ମୁଁ ବେ ପାଇବି । ପାଞ୍ଚଟି କାକର ପୂଜା କରିବି ।।
ବୋଇଲେ ବସ୍ତେ ଗରବ କଲୁ । ଓଷା ନ କରି ଶୁଖି ବୋଲି ବୋଇଲୁ
ସ୍ୱପନରେ ତାଙ୍କୁ ଣ ଗଲେ । ଝିଅ ତୋର ଓଷା କରୁ ବୋଇଲେ ।
ଏମନ୍ତ ଝିଅ ତାର ା କଲା । ପାଞ୍ଚଟି କାକର ତନେଇ ଦେଲା ।।
ଆନନ୍ଦ ମନେ ପୂଜା କଲେ । ହୁଳହୁଳ ଦେଇ ଘରକୁ ଗଲେ ।।
ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ପୁଣି ଘରେ ଲେ । ଆନନ୍ଦରେ ସୁଖେ କାଳ କାଟିଲେ ।।
ଏଗାର ଅକ୍ଷର ଛନ୍ଦ ଦ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ।।

—o:o—

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ରସ । ତୁଳସୀଦେବୀ ମହିମା ଅଶେଷ ।।
କର୍ଣ୍ଣାଟ ଦେଶରେ ତାହାର ଘର । ନାମ ତାହାର ଅଟେ ପୀତାମ୍ବର ।।
ନାମ ତାର ପ୍ରିୟବନ୍ଧୁ । ତାହାର ଅଟଇ ବଡ଼ ଭକତ ।।
ପୁତ୍ରରେ ତା ଗୋଟିଏ ଝିଅ । ଝିଅଠାରେ ତାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ନେହ ।।
ଅ ବୋଲଇ ମାତ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ । ଏ ଓଷା କରିବି ମୁହିଁ ପୁଣ ।